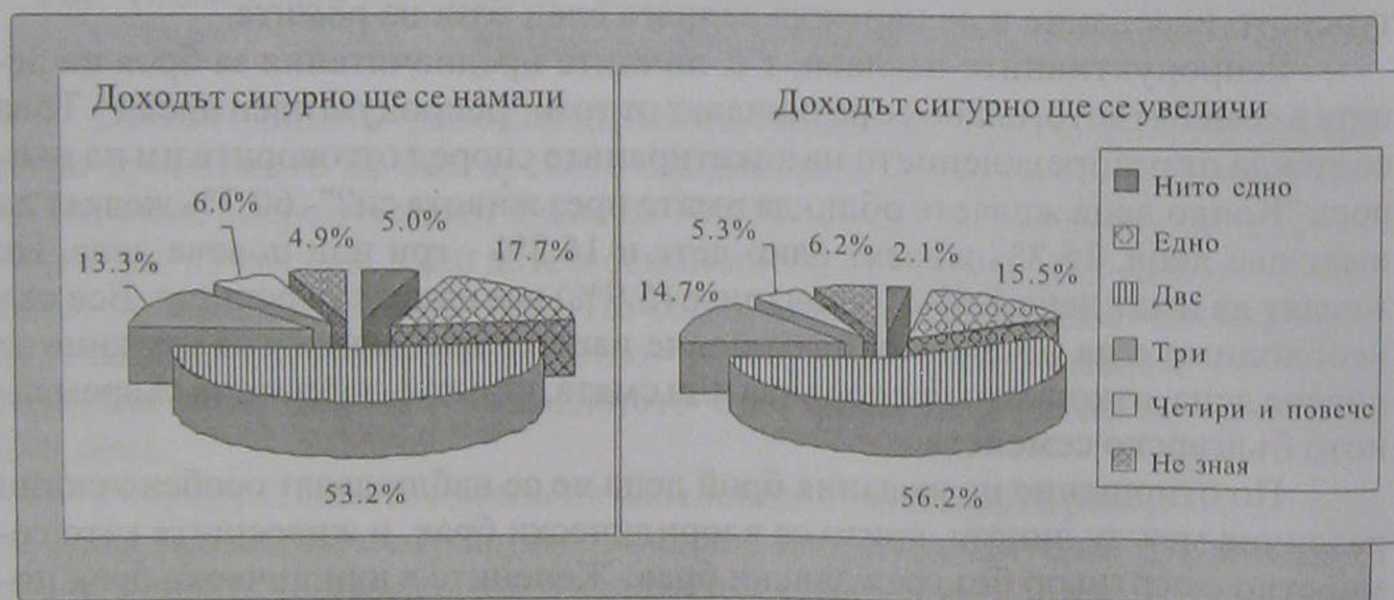

58.4%) и по-рядко - едно дете. В същото време обаче дялът на желаещите три деца е по-голям сред живеещите с партньор в свободен съюз отколкото сред женените в юридически брак.

Логично е да се предполага наличието на връзка между модела на родителското семейство и личните желания за броя на децата. Данните показват, че известна връзка наистина има.

В най-голяма степен се повтаря двудетният модел на семейство - 63.3% от произхождащите от двудетно семейство желаят да имат също две деца. Приемствеността при останалите е много по-ниска - 20.8% от произхождащите от едндетно семейство желаят едно дете, 14.7% от лицата, чието родителско семейство е с три деца, искат да имат също три деца. Едва 8.0% от лицата, чието родителско семейство е с четири или повече деца, желаят същия брой деца. Като прибавим обаче и 21.0%, които искат да имат три деца, се вижда че за 29.0% от анкетиранияте репродуктивните намерения са ориентирани към многодетен тип семейство. С други думи, многодетният тип семейство е с по-висока степен на приемственост в сравнение с едндетния.

Репродуктивните нагласи се влияят и от промените, които анкетиранияте лица очакват в близкото бъдеще по отношение на техните доходи, жилищни условия и трудова заетост. Очакващите положителни промени по-често в сравнение с очакващите негативни промени са заявили желание да имат през живота си две или три деца и много по-рядко не желаят да имат деца въобще. Особено силни са тези различия по отношение на доходите (фиг. 2).

Фиг. 2. Желан брой деца според очакваните промени в личния доход